

Nanna Susés 8. marts-tale

Taler

Nanna Susé
Aktivistisk sygeplejerske

Dato

8. marts 2022

Sted

Rådhuspladsen, København

Omstændigheder

Talen blev holdt ved arrangementet "Kvindeoprør" på Rådhuspladsen.

Jeg vil starte med et par ord fra en anden kvinde;

Ordene er Johanne Meyers og starten på en tale hun holdt ved Nordisk Kvindesagsmøde i København i 1888. Johanne var medstifter af Kvindelig Fremskridtsforening - og talen handlede om valgret og valgbarhed:

"Der tales i vor tid så meget om de besiddende og de besiddelsesløse, om den uret der øves mod mennesket og den fjerde stand. Og med rette.

Men i virkeligheden er kun en del af folket besiddelsesløs, og det er kvinderne!

Hver gang en stand har kæmpet for sine rettidigheder som menneske, som borger, bonde, har det altid været hende ude af betragtning; Hendes kår kunne være mere eller mindre trykkende under og ved kampen, men hun var et menneske, der lige så fuldt ud som manden trængte til at leve et liv i frihed og ansvar, det tænkte der ikke på!

Folket fortsatte udviklingen, med den ene halvdel udenfor ligestillelse."

Vi skal huske, at få rettigheder er blevet givet til os kvinder. Langt de fleste, er noget vores formødre kæmpede indædt for.

Kvinder fik først adgang til universiteterne i 1875, og stemme- og valgret i 1915.

Vi skulle frem til 1952 før kvinder fik ret, men ikke pligt, til at underskrive egen selvangivelse. Den første kvindelige statsminister blev valgt i 2011

Ligestilling kommer ikke af sig selv, der er stadig meget at kæmpe for!

Derfor står vi i fællesskab her den 8. marts på Kvindernes internationale kampdag. På skuldrene af stærke kvinders handlinger og stemmer. Vi fortsætter, fordi vi ikke er ligestillede.

Mange argumenterer for, at vi har ligestilling og ligeløn i Danmark. At vi har lige adgang til uddannelse, arbejde, ledelse, løn og indflydelse. Loven om ligebehandling af mænd og kvinder på arbejdsmarkedet blev vedtaget i 1975. Så er der overhovedet noget at kæmpe for inden for ligeløn, når vi har lovgivningen bag os?

Ja, desværre. Der er stadig forskel på mænd og kvinders løn generelt. Faktisk 14%

Argumenterne om at vi har ligeløn er teoretiske mere end praktiske. Og de er ofte hørt fremført af højt uddannede mænd, der stemmer borgerligt, ofte lyse i huden, med grå stænk i håret. Og som arbejder bedst bag et skrivebord.

Især det borgerlige Danmark har med argumentet om individets ret til at indrette og vælge eget liv og karriere, fejlet debatten til side, med svaret om, at kvinder kan selv, vælger selv og ikke har brug for folketingets indgriben for at sikre ligestilling.

Det kommer af sig selv. Toget kører – og den rigtige vej.

De har på sin vis ret, for undersøgelser viser, at i nuværende tempo opnår vi ligestilling om ca. 135 år. Det mener vi, der står her i dag, ikke vi skal vente i stilhed på.

For at behandle mennesker lige, skal vi behandle forskelligt, når udgangspunktet

er skævt. Det gælder i alle henseender af samfundet.

Indenfor det offentlige er lønforskellene endnu mere synlige. Tilbage i 1969 vedtog Folketinget en tjenestemandreform, som byggede på en lovgivning fra 1919 om inddeling af de offentlige faggrupper i et lønhieraki, hvor de traditionelt kvindedominerende fag fik en bundplacering rent lønmæssigt.

Det hørte sammen med, at kvinderne dengang ikke var at betragte som forsørgere, at deres arbejde ikke var en karriere, men et indkomstsupplement til husholdningen.

Arbejdet med mennesker og bløde værdier har, fordi det historisk har været ulønnet kvindeligt arbejde, både været ringeagtet og ringe betalt.

I dag fortsætter vi ringeagtelsen af det relationelle, menneskelige arbejde. For vi har aldrig taget et reelt opgør med lønhierakiet og vi har aldrig taget et værdimæssigt opgør med hvad der egentlig skaber værdi og velfærd i vores samfund. Eller rettere, hvad der OGSÅ skaber værdi og velfærd.

En social- og sundhedsassistent har en gennemsnitlig timeløn i det offentlige på 154 kr. og en håndværker 185kr.

Det på trods af, et sammenligneligt uddannelsesniveau – en erhvervsfaglig uddannelse.

Hvis vi skal leve op til at være en moderne velfærdsstat, som går forrest med ligestilling, kræver det en seriøs og saglig debat om værdisættelse af arbejde og uddannelse. Og naturligvis skal det offentlige være løftestang.

Jeg er sygeplejerske. Jeg arbejder med mennesker. Jeg udfører værdifuldt og livsnødvendigt arbejde. Jeg besidder efterspurgte kompetencer. Jeg har et stort ansvar og jeg løfter komplekse opgaver, som vi i Danmark er enige om, skal have

en høj kvalitet.

Jeg mangler ca. 4000 kolleger lige nu. Udover det, mangler jeg kolleger som Social- og sundheds assistenter og hjælpere. Jordemødre, bioanalytikere, radiografer, serviceassistenter og mange andre faggrupper.

Vi manglede også jordemødre da jeg skulle føde både andet og tredje barn, senest for 7 år siden. Også dengang var det knapt med tid at tilse, støtte, vejlede og observere mig. En fødsel er andet og mere end de sidste presseveer.

Vi har desværre måtte sande at vi lever med en akut mangel på pædagoger og pædagogmedhjælpere i børnenes institutioner, ligesom vi altid mangler lærere på deres skoler.

Vi kan ikke fastholde og vi kan ikke tiltrække i velfærdsfagene. Manglen bliver kun mere massiv.

Det er et samfundsproblem som rammer os alle. Fra den nyfødte til den ældre.

Så lad os fortsætte kampen sammen. For ligeløn mellem mænd og kvinder. For ligeløn mellem fag med sammenlignelige uddannelser, kompetencer og ansvar. Det burde være en selvfølge i 2022

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/nanna-suses-8-marts-tale-2022>